

SEVERSKÉ MÝTY VO VEĽKOLEPOM
PRÍBEHU LÁSKY PREFÍKANÉHO LOKIHO
A OSUDOVEJ ČARODEJNICE

ikar

GENEVIEVE GORNICHEC

GENEVIEVE GORNICHEC

Srdce čarodejnice

Preložil Martin Štulrajter

IKAR

Genevieve Gornichec
THE WITCH'S HEART

Copyright © 2021 by Genevieve Gornichec
This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © 2023 by Martin Štulrajter
Jacket Design and Illustration by Adam Auerbach
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *The Witch's Heart*
(Ace, New York 2021) preložil Martin Štulrajter.
Redigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2023
ako svoju 2 176. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán HB GOOD WORK, s. r. o.

ISBN 978-80-551-9238-3

Pre Poppy

PRVÁ ČASŤ

Kedysi dávno, keď boli bohovia mladí a Asgard nový, prišla z kraja svetov čarodejnica. Poznala mnohé prastaré zaklínadlá a bola mimoriadne zručná v mágii *seid*, ktorá umožňovala vystúpiť mimo tela a veštiť budúcnosť. To veľmi zaujalo Ódina, najvyššieho z Ásov. Keď sa dozvedel o jej schopnostiach, ponúkol jej, že výmenou za to, že ho naučí *seid*, jej poskytne svoje vedomosti o runách.

Čarodejnica si spočiatku nebola istá. O Ódinovi toho počula dosť, preto váhala. Vedela však, že sa svojich tajomstiev nevzdáva ľahko, preto musela mať znalosť mágie *seid* preňho naozaj veľkú hodnotu. Potlačila teda svoje podozrenia voči ponurému jednookému bohovi a prijala jeho ponuku.

Keď sa spoločne zaoberali mágiou *seid*, čarodejnica sa dostala hlbšie než kedykoľvek predtým a dotkla sa miesta temnejšieho než počiatok času. Naháňalo jej strach, nachádzali sa tam veľké a strašné tajomstvá, preto sa neodvážila ísť ešte hlbšie – Ódina to vôbec netešilo, pretože poznanie, o ktoré mu predovšetkým išlo, sa ukrývalo práve tam, a zdalo sa mu, že ho dokáže dosiahnuť iba ona.

Čarodejnica učila svoju mágiu aj rivalov Ásov, Vanov, druhú rasu bohov, cez ktorých domov prechádzala cestou do Asgardu. Vanovia nemysleli na nič iné iba na zlato, ktorým chceli čarodejnicu odmeniť za jej služby, hoci jej na ňom iba pramálo záležalo.

Keď však Ódin zistil, že čarodejnica cestuje medzi Asgardom a Vanaheimom, vybadal v tom príležitosť. Poštval Ásov proti čarodejnici a nazval ju Gullveig, „tá, čo prahne po zlate“. Prepichli ju oštepmi, trikrát ju upálili a trikrát sa znovuzrodila – bola totiž nesmierne stará, bolo veľmi ťažké zabiť ju, a bolo v nej oveľa viac, ako sa na prvý pohľad zdalo. Zakaždým, keď horela, Ódin sa ju pokúšal prinútiť, aby sa dostala na to temné miesto a zistila, čo chcel vedieť, no zakaždým odmietla. A keď sa Vanovia dopočuli, ako sa Ásovia správali k čarodejnici, rozzúrili sa a vyhlásili prvú vojnu vo vesmíre.

Keď sa Gullveig narodila tretíkrát, utiekla, hoci tam niečo zanechala: svoje srdce prepichnuté kopijou, z ktorého sa na hranici stále dymilo.

Tam ho našiel on.

O niečo neskôr ju vypátral v najhlbšom, najtmavšom lese na najodľahlejšom konci Jotunheimu: bol to kraj obrov, zúrivých nepriateľov Ásov. Les sa nazýval Železný les, hrčovité sivé stromy v ňom rástli tak husto, že pomedzi ne neviedla ozajstná cesta, a boli také vysoké, že zacláňali slnko.

On však nemusel ísť až do lesov, pretože čarodejnicu našiel na brehu rieky, ktorá oddeľovala Železný les od zvyšku Jotunheimu. Hľadela ponad vodu na hustý les a vrchy za ním. Sedela na drsnej vlnenej deke, cez plecia mala prehodený hrubý plášť a na hlave kapucňu. Svietilo slnko, no ona sedela v tieni s rukami zloženými v lone a opierala sa o kmeň stromu.

Chvíľu ju sledoval a prešľapoval, škrabal sa na nose, počúval malebné kľokotanie rieky a spev vtákov. Napokon k nej prišiel s rukami zopnutými za chrbtom. Videl jej iba spodnú polovicu tváre, pleť mala ružovú – jemnú, hojacu sa, novú. Keď podišiel ešte bližšie, všimol si, že pokožka na rukách vyzerá tak isto. Zdalo sa, že čarodejnica pokojne odpočíva. Chcel aj nechcel ju rušiť.

Ale zasa, predstava pokoja sa mu zdala dosť nudná.

„Ako dlho tam budeš ešte stáť?“ spýtala sa ho napokon chrapľavo ona. Znelo to, akoby celú večnosť nepila. Muž sa dovtípil, že za to mohol dym z horiacej hranice, ktorý musela dýchať až trikrát.

„Bolo ťa ťažké nájsť, žena,“ odvetil. Popravde, nebol si istý, čo má robiť. Prišiel jej vrátiť to, čo zanechala v Ódi-novej sieni – a prišiel po niečo, hoci nevedel presne po čo.

Čosi ho v ten deň pritiahlo do Železného lesa s jej srdcom strčeným v kapsu. A mal pocit, že nech ho po tejto ceste ťahalo čokoľvek, bolo to dôležité, výnimočné a zaujímavé, inak sa totiž veľmi ľahko začal nudiť.

A tak sa ocitol tu, zlákaný príslubom vzrušenia, a dúfal, že čarodejnica ho nesklame.

Čarodejnica sprvoti neodpovedala, skúmavo si premeriavala neznámeho muža, ktorý k nej prišiel. Slnko mu svietilo spoza chrbta, takže nemohla dobre rozpoznať jeho črty – iba tmavozelený cestovný plášť a kapucňu, hnedé nohavice, hnedé kožené čizmy a siluetu so strapatými vlasmi.

„Naozaj obdivujem, čo robíš,“ prehovoril konverzačným tónom. „Vieš... rozsievaš chaos všade, kadiaľ ideš. Mocné bytosti proti sebe bojujú pre tvoj talent. Naozaj pôsobivé.“

Po chvíli mlčania napokon odvetila: „To nebol môj zámer.“

„A čo ním teda bolo?“

Neodpovedala.

„Nuž, ak budeš mať v pláne robiť to zasa,“ pokračoval, „veľmi rád by som ťa sledoval a možno aj priložil ruku k dielu, ak ma pritom nechytia. Vopred ťa však upozorňujem, že ti za žiadnych okolností nesľubím, že sa z toho nevyhovorím. Zvyčajne o tom nevravím takto priamočiaro, preto to považuj za šťastie. Dávam ti to vedieť ako svojej priateľke.“

„Priateľke?“ Toto slovo jej bolo cudzie.

„Áno. Práve som sa rozhodol.“ Vztýčil hlavu. „Som tvoj prvý priateľ? Tak to je teda úspech!“

Nevšimala si jeho poznámku. „Je to dosť jednostranné rozhodnutie.“

„Nuž, vidím, že nie si obklopená ctiteľmi.“ Skúmavo si ju premeral. „Pôsobíš na mňa ako obyčajná neškodná čarodejnica zo zapadákov – už veľmi dávno som nepočul nikoho rozprávať tak ako teba. Prekvapuje ma, že Ásovia vôbec rozumeli tvojmu prízvuku. Kto si? Odkiaľ pochádzaš?“

„Neviem,“ odvetila čarodejnica po chvíľke. Naklonila hlavu tak, aby ho videla, no aby on celkom nevidel ju. „Mohla by som ti položiť tie isté otázky a ani ty by si pravdepodobne nevedel odpovedať.“

„Naozaj?“ Usadil sa a pozrel na ňu. Teraz uvidela, že má bledú, hranatú tvár, ostrý, mierne dohora vytočený nos, ktorý mu dodával uličnícky výzor, a tmavšie plavé vlasy po pleciah, niečo medzi vlnitými a kučeravými. Oči mal trávovozelenej farby, na perách nezbedný úsmev.

Čarodejnica namiesto odpovede iba kývla hlavou.

Úsmev mu pohasol. „A odkiaľže by si to mohla vedieť?“

„Viem svoje,“ odvetila. „Možno si o tom počul.“

„Možno som počul, že pre to, čo vieš, ťa viackrát prebodli kopijami a upálili na hranici. Asi by si sa mala od teraz radšej hrať na hlúpu.“

„Nuž, to nie je zábava,“ odpovedala položartom. Mimovoľne sa dotkla zvislej jazvy po reznej rane medzi prsami – tadiaľ jej vybrali srdce.

„To je postoj!“ zasmial sa a pustil sa prehrabávať v kapse. Po chvíli vytiahol čosi zabalené v zhúžvanej látke a podal jej to.

Čarodejnica si to vzala – a zľakla sa, keď pocítila, ako jej balíček pulzuje v rukách.

„Tvoje srdce,“ vysvetlil muž. „Chystal som sa ho z nejakého dôvodu zjesť, no potom som usúdil, že by si ho mala dostať späť.“

„Zjesť?“ spýtala sa a vystrúhala grimasu. „Prečo?“

Muž pokrčil plecami. „Neviem. Chcel som vidieť, čo sa stane.“

„Bol by si zjedol srdce čarodejnice a to by tvojmu zdraviu asi neprospeľo,“ utrúsila sucho. Zamračene rozbila srdce. „Zdá sa, že popáleniny od ohňa sa celkom zahojili. Ale...“

„... stále je v ňom diera,“ dopovedal muž za ňu. „Prepichli ťa. Možno sa úplne zahojí, keď ho dáš zasa tam, kam patrí. Urob to hneď – nebudem sa pozeráť.“

„To môže počkať.“ Zasa srdce zabalila a pozrela na muža. „Ďakujem.“

„Nemáš za čo.“ Muž si sadol, jednu nohu vystrel pred seba a oprel sa lakťom o druhé koleno. „Predpokladám teda, že už nevystupuješ pod menom Gullveig. Ako ťa volajú teraz?“

„To neviem isto.“ Úkosom naňho pozrela, keď zo zeme vytrhol dlhé steblo trávy, strčil si ho do úst a lenivo ním pohojďával. Všimla si, že na nose a na lícach má pehy, a na slnku nadobudli jeho kučery sýto oranžový odtieň.

Stále si nebola istá, čo si má o ňom myslieť. Ťažko sa rozhodovala, čo všetko mu má povedať.

„Nevieš vlastné meno?“ spýtal sa a nadvihol obočie.

Čarodejnica pokrčila plecami. „Myslela som si, že by som možno rada cestovala, a v tom prípade by mi dali meno súvisiace s charakterom môjho putovania.“ Vrhla pohľad ponad riekku na sivé húštavy Železného lesa. „Ale možno radšej zostanem nejaký čas tu.“

„A aké meno si dáš ty sama, ak tu zostaneš?“

Na okamih sa zamyslela a odpovedala: „Angrboda.“

Muž pokrčil nosom, steblo trávy ovislo. „Čože? ,Zvestovateľka žiaľu‘? To je zvláštne meno. Prečo by som mal byť tvojím priateľom, ak budeš robiť toto?“

„Ty si povedal, že budeme priatelia,“ odvetila. „A okrem toho, žiaľ neprinesiem tebe.“

„Sú všetky čarodejnice také tajomné ako ty?“

„Neviem, či som sa niekedy stretla s inými čarodejnicami, hoci myslím, že nejaké kedysi žili v týchto lesoch.“ Opäť pozrela na druhý breh rieky a takmer úctivo stíšila hlas. „Vraj tu žila čarodejnica, ktorá porodila vlky, čo nahánajú slnko a mesiac, a vychovala mnoho ďalších.“

„Veru. Ako malý som o nich počul príbehy. O starej čarodejnici a jej vlčích deťoch.“

„Počul si ich v Asgarde?“

„No, nie som z Asgardu. V každom prípade, tu ich poznajú všetci.“

„Si obor,“ utrúsila. Bola to domnienka, no nevyslovila ju ako otázku. Obor bolo nesprávne označenie: skôr meno

ako opis, pretože obri často neboli väčší než priemerný človek. A hoci jej návštevník rozhodne bol oblečený ako jeden z Ásov, niekedy sa nedalo na základe telesného výzoru rozoznať boha od obra.

Tento muž však cestoval sám a bez maskovania... Bolo na ňom čosi divé, jeho oči vraveli o hlbokých lesoch a letných nociach. Niečo neskrotené, nespútané.

Nemohol byť predsa boh, alebo áno?

Nad jej domnienkou iba mykol plecami. „Tak trochu. Tak či onak, teraz to tu vyzerá dosť pusto. Žiadne vlky... žiadna matka čarodejníka...“

„Veru.“ Čarodejníka sa zasa zadívala ponad riekku a v prázdnej hrudi ju pichlo. „Možno som to bola ja. Možno som ja bola ich matka.“

„Nepamätáš si?“

„Nie,“ pokrútila hlavou.

Rozhostilo sa ticho, muž sa zahniezdil. Čarodejníka mala pocit, že nemá rád, keď rozhovor viazne. Pôsobil dojmom, že rád počúva svoj hlas.

„Nuž,“ prehovoril napokon, „vedz, že bude mojím osobným poslaním nevšímať si všetky tvoje skľučujúce proroctvá a robiť si, čo chcem.“

„Proroctvá si nemôžeš nevšímať.“

„Môžeš, ak sa budeš dosť snažiť.“

„Nie som si celkom istá, či to tak funguje.“

„Hm.“ Muž si založil ruky za hlavu, oprel sa o strom a povýšenecky utrúsil: „Nuž, možno len nie si taká chytrá ako ja.“

Úkosom naňho pobavene pozrela. „Ako ťa teda volajú, chytrák?“

„Poviem ti to, ak mi ukážeš svoju tvár.“

„Ukážem ti tvár, ak mi sľúbiš, že sa nezhróziš.“

„Povedal som, že ti prezradím svoje meno. Nič viac ti nemôžem sľúbiť. No ver mi, že mám silný žalúdok – veď som sa chystal zjesť tvoje srdce.“

„V srdci nemám toľko ohavností, to ti sľubujem.“ Napriek tomu si zložila kapucňu a odhalila modrozelené oči s ťažkými viečkami a hnedé strnisko spálených vlasov. Neboli to Gullveigine farby, no Angrboda dospela k názoru, že by mala to meno aj všetko, čo sa s ním spája, zanechať a už nikdy ho nespomenúť.

Toto bola nová fáza jej bytia. Odteraz si čarodejníctvo nechá pre seba, ďakujem pekne. Už žiadna mágia *seid*, žiadne proroctvá, žiadne problémy. Už mala toho všetkého dosť na niekoľko životov.

„A ja som si myslel, že budeš nejaká ohavná obryňa, schovaná pod kapucňou.“ Muž zdvihol ruky a ohol prsty ako pazúry. „Trollia žena Angrboda, taká škaredá, že sa muži pri pohľade na jej tvár mykajú od hrôzy.“

Čarodejnica prevrátila oči. „A ako sa teda voláš? Alebo mieniš porušiť svoj sľub?“

„Nič také. Som muž, ktorý drží svoje slovo, Angrboda. Som pokrvný brat samého Ódina,“ vyhlásil pyšne a položil si ruku na hrud’.

Ach, a je to tu, pomyslela si Angrboda. Nespomínala si, že by bol Ódin prijal obra za pokrvného brata, kým bola v Asgarde.

To však mohlo byť pred niekoľkými storočiami – z pobytu v Asgarde si pamätala veľmi málo a z čias predtým takmer nič. Jej zvláštny návštevník možno iba nebol prítomný v sále, kde ju upálili.

Alebo možno bol a nadšene sa prizeral. Ako všetci ostatní.

„A nemôžem uveriť,“ pokračoval, „že by si pošpinila moje dobré meno naznačovaním, že porušujem sľuby...“

„Najprv by som ho musela poznať, aby som ho mohla pošpiniť.“

„Pošpinila si predstavu môjho dobrého mena.“

„Predstavu mena samotného alebo predstavu dobrého mena?“

Zažmurkal na ňu a otvoril ústa do nemého *och*.

„Vymyslím ti meno sama, ak mi nepovieš, ako sa voláš,“ navrhla.

„Ó, veľmi zaujímavé.“ Ovinul si ruky okolo kolien ako vzrušené dieťa. „Napríklad?“

„Určite sa ti nebude páčiť. Budem ťa nazývať najhorším menom, aké mi napadne, a využijem svoje bosoráctva, aby ťa tak volali aj všetci ostatní.“

„Bosoráctva? Ó, už sa trasiem od strachu.“

„Nenúť ma, aby som ťa prinútila zjesť toto,“ vystríhala ho Angrboda a ukázala svoje srdce zabalené v látke.

„Hm, možno som to mal urobiť hneď.“ Vystrel sa v sede a vrhol na ňu posmešný, koristnícky pohľad. „Možno získam tvoju moc. Vráť mi ho.“

Odtiahla ho, keď sa za ním načialhol, a najzlovestnejším tónom dodala: „Alebo sa možno stane niečo oveľa, oveľa horšie.“

„Ako to vieš?“

„Neviem. Iba hovorím.“

„Nuž nemôžem ti vyčítať, že si ho chceš nechať po tom, čo sa udialo.“

„Tak skoro sa ho nevzdám – to je isté.“ Položila si srdce do lona a pozrela naň. Nikdy viac.

Uplynula chvíľa. Keď naňho opäť pozrela, krivo sa na ňu usmieval. Zdráhavo mu úsmev opätovala – nevedela, ako jej úsmev teraz vyzeral, či bol groteskný, alebo nepekný, alebo iba desivý.

Usmial sa ešte širšie, hoci neprezradil, čo si myslí.

„Volám sa,“ povedal, „Loki Laufeyjarson.“

„Používaš matkino meno namiesto otcovho?“ spýtala sa, pretože Laufey je ženské meno.

„Áno. A, úprimne, nemôžem uveriť, že o mne nevieš, keď si tak dlho pobudla v Asgarde. Bohovia sú veľmi vážni a završ je tam dosť nuda, preto mám sklon zabávať sa, aby bolo živo – väčšinou na účet druhých, ale to je jedno. Nemôžu si pomôcť, som skrátka najchytrejší v okolí.“

„A nepochybne aj najskromnejší,“ utrúsila Angrboda s kamennou tvárou.

Loki si ju chvíľu premeriaval, akoby sa rozhodoval, či žartuje alebo nie. Keď sa jej výraz nezmenil, jeho krivý úsmev sa ešte väčšmi rozšíril do uznalivého úškrnu.

„Vieš, Angrboda,“ povedal, „naozaj si myslím, že my dvaja budeme najlepšie priatelia.“

Angrboda si založila nový domov na odľahlej východnej strane Železného lesa, kde sa stromy neisto držali na strmých horách na hraniciach Jotunheimu. Natrafila na čistinu neďaleko úpätia jedného z takýchto vrchov, kde vystupujúce kusy skál viedli do jaskyne dosť veľkej, aby v nej mohla stáť. Keď vošla, zistila, že do skaly nad ňou je vytesaná diera a pod ňou zvyšky ohniska.

Všetko jej to bolo zvláštne povedomé. Akoby to bolo na ňu čakalo.

Ohnisko prebudovala pomocou kameňov, ktoré nazbierala v lese. Jaskyňa bola taká veľká ako hociktorý skromný príbytok v Jotunheime: dosť priestranná, aby sa do nej zmestil nábytok, a vzadu, kde bol strop nižší, bolo dosť miesta na komoru. Cez deň osvetľovali vnútro jaskyne

slnečné lúče prenikajúce cez jej ústie, v noci nechávala horieť oheň v ohnisku, aby zmierňoval absolútnu tmu jej nového domova.

„Jaskyňa?“ začudoval sa Loki a žmurkal, keď ho prvýkrát pozvala dnu. „Prečo si si nepostavila dom?“

„Ukrywam sa. Dom by bol príliš nápadný.“

Loki iba mykol plecami. Angrboda si všimla, že sa nevypytoval, pred kým sa schováva – hoci bol jedným z nich. Vedela, že ju to malo znepokojiť, hneď ako prezradil svoj vzťah k Ódinovi, ale niečo jej našepkávalo, že nie je taký, ako sa zdá, a ten inštinkt ju držal. Neutekala zakaždým, keď od nej odišiel, a nehládala si inú jaskyňu.

Po prvom stretnutí ju navštívil vždy, keď zašiel do Železného lesa. Angrboda čoskoro zistila, že dokázal prirodzene meniť podobu, a keď sa premenil na vtáka, za krátky čas prekonal vzdialenosť medzi Asgardom a Železným lesom. Nezastavil sa iba preto, aby si ju doberal. Nie kedy zostal na jednu, dve noci, komicky chrápal ležiac doluznačky na zemi, so skrúteným plášťom pod hlavou namiesto vankúša.

Ona spávala iba zriedkakedy.

Nevedela, koľko času uplynulo, odkedy sa stretli pri rieke, ale už jej narástli dlhé svetlé popolavohnedé vlasy. Mala ich rovné a jemné, často si ich zapletala do tenkého vrkoča, ktorý si prehodila cez plece, alebo si ich zopla do voľného uzla na šiji. Mala bledú pokožku osoby prebývajúcej v jaskyni a popáleniny sa jej rýchlo hojili, vďaka čomu vyzerala oveľa mladšie, no tmavé kruhy pod očami jej ostali.

Srdce si vrátila na miesto, a to tak, že opustila svoje telo, aby necítila bolesť, no zostala s ním v dostatočnom spojení, aby mohla hýbať rukami. Otvorila si ranu

po pichnutí oštepom, teraz viditeľnú ako zvislá jazva medzi prsami.

Stále však mala pocit, akoby jej kúsok chýbal. Akoby sa diera v jej srdci ešte celkom nezahojila.

Napriek tomu sa mala dobre. Potok, ktorý sa odkláňal od rieky, pri ktorej sa prvýkrát stretla s Lokim, sa kľukatil dosť blízko jej jaskyne, preto nebolo ťažké zísť po vodu a oprať si niekoľko kusov oblečenia, ktoré mala. Nahromadila si skromnú kôpku kožušín, na ktorých spávala, no nemala dosť jedla. V Železnom lese bolo zvierat poriadko.

Jedného dňa kontrolovala pasce, ktoré nastražila medzi stromami, no keď videla, že sa do nich nič nechytilo, zašla k potoku na ryby. Niekoľko hodín sedela na brehu, na smrť znudená, bez jediného záberu na vlasci. Takmer zadriemala opretá o strom, keď jej zrazu popri hlave presvišťal šíp a zapichol sa do kôry kúsok od jej tváre.

Po chvíľkovom šoku sa Angrboda s vytreštenými očami obzrela, odkiaľ šíp priletel.

Spomedzi stromov na druhom brehu potoka vyšla žena, obryňa, so širokými plecami, oblečená v krátkej vlnenej tunike a nohaviciach. V ruke držala luk, na pleci mala batoh, na boku prázdny tulec a z opaska jej viseli tučné králiky.

„Ty nie si králik,“ poznamenala žena. Bolo na nej vidieť, že je sklamaná.

„Takmer si ma zabila,“ odvetila Angrboda a prudko žmurkala.

„Čo tu vlastne robíš? Vari nie je toto miesto mŕtve?“ Hoci nevyzerala staršia než Angrboda, pozerala na ňu, akoby prastará čarodejnica bola iba nezbedné dieťa.

Angrbode sa to nepáčilo a mlčky na ňu zazerala.

Žena si ju ešte chvíľu premeriavala a napokon sa spýtala: „Čo keby si vytiahla môj šíp a šla sa so mnou najesť? Je to to najmenej, čo môžem pre teba urobiť, keď som ťa takmer zastrelila.“

„Už sa ku mne správali aj horšie,“ odvetila Angrboda a odhodila svoju provizórnu udicu. Potok bol plytší než zvyčajne v tomto ročnom období, stačilo preskočiť po niekoľkých skalách a bola na druhom brehu.

Kým Angrboda rozložila oheň, druhá obryňa šikovne odrala z kože dva králiky. Predstavila sa ako Skadi, dcéra Tjaziho, a s hrdosťou dodala, že vďaka zručnému narábaniu s lukom a pascami je v Jotunheime známa ako Lovkyňa. Svojím spôsobom bola pekná, spod čiapky s kožušinovým lemom jej vytŕčali husté svetlé vlasy zapletené do dvoch vrkočov, mala silné, zručné ruky a ľadovomodré oči.

Keď sa Angrboda predstavila, Skadi prikývla, pri jej mene sa jej vo výraze mihol iba nepatrný náznak rozpakov.

„Takže ty žiješ niekde nablízku?“ spýtala sa Angrboda, keď Skadi začala variť králičie mäso v malom železnom hrnci, ktorý vytiahla z batoha.

Skadi pokrútila hlavou. „Žijem v horách, ale viac na sever a viac do vnútrozemia. Odkiaľ si? Sotva rozumiem tvojmu prízvuku.“

„Som veľmi stará,“ odvetila Angrboda pravdivo. „Staršia, než vyzerám. Ak si z hôr, kde máš lyže?“

„Ešte nesneží. Lyže som musela cestou odložiť.“

„A čo ťa sem privádza? V týchto lesoch niet ničoho okrem malej zveri a aj tej iba veľmi málo. V horách máš určite lepší poľovný revír.“

Skadi nožom pomiešala obsah hrnca a ponad oheň sa zaškerila na Angrbodu. „Dôvodom je príbeh, ktorý sa tu v Jotunheime rozpráva. Hovorí sa, že tu stále nie-

kde je čarodejnica, ktorá porodila vlčiu rasu. Je to jedna z prastarých obrýň z lesa – pravdepodobne všetci veľmi, veľmi dávno žili tu v Železnom lese. Počas lovu sem občas zájdem, no nikdy som tu nikoho nenašla. Dnes ráno som si všimla, že od úpätia hory stúpa dym, nuž som neodolala a musela sa prísť pozrieť. Ale to si bola asi iba ty. Však?“

„Áno, bola som to ja.“ Angrboda sa odmlčala, starostlivo volila ďalšie slová. „Som čarodejnica, no určite nie tá, ktorú hľadáš.“

„Čarodejnica,“ zopakovala Skadi. „Aká čarodejnica?“ Angrboda pokrčila plecami.

„Čo dokážeš?“

„Asi nič pôsobivé,“ dumala Angrboda. „Veď nemám doma ani len nábytok.“ Ba ani hrniec, v ktorom by mohla uvariť mäso. Možno bola čarodejnica, ale nebola remeselnice zručná, pokiaľ išlo o náradie a nábytok, aký potrebovala, aby si pohodlnejšie zariadila svoj nový život.

Skadi na ňu zarazene hľadela – na tvári sa jej zračila podozrievavosť a výrazom akoby sa pýtala: Čo si hlúpa? Rovnako sa tváril Loki, keď prvýkrát uvidel jej nové obydlie. Angrboda z nej nespúšťala zrak a pritiahla si plášť tesnejšie okolo pliec. Sadala noc.

„Ehm,“ vyriekla Skadi napokon a znova sa pustila miešať jedlo, hoci jej výraz naznačoval, že vôbec nemyslí na miešanie jedla. „Musíš niečo vedieť, ak sa nazývaš čarodejnicou. Niektoré čarodejnice, o ktorých som počula, dokážu robiť mágiu *seid*. Napríklad Freyja. Dokážeš to aj ty?“

„Ty vieš o Freyji?“ spýtala sa Angrboda opatrne.

„Počula som o nej. Ako obchodníčka počujem kadečo. Vieš o vojne?“ spýtala sa Skadi, mylne si vyložila Angrbodin neprítomný výraz ako zmätok. „Medzi Ásmi a Vanmi?“

Angrboda prikývla. Raz jej Loki porozprával, čo sa udia-
lo po jej úteku z Asgardu.

„Viem o nej,“ odvetila, „ale podrobnosti nepoznám. Vlastne som počula, že žiadna vojna nebola, iba ju vyhlá-
sili a potom nastalo prímerie. Ako ho však dosiahli?“

„Výmenou rukojemníkov,“ vysvetlila Skadi. „Njorda
spomedzi Vanov a jeho syna a dcéry, Freya a Freyju, vy-
menili za dvoch mužov spomedzi Ásov. Jeden z nich bol
Mimir.“

Angrboda prudko nadvihla obočie – ďalšie známe
meno. „Mimir? Ódinov najcennejší radca? Tí vanskí ruko-
jemníci museli byť preňho naozaj dôležití, ak bol ochotný
utrpieť takú stratu.“

„Ach, tým sa netráp,“ odvetila Skadi jedovato. „Ásovia
sotvakedy hrajú čestne. Ódin ho nakoniec dostal späť –
aspoň jeho hlavu...“

Angrbodu striaslo. „Hm, že vôbec pristal na takú výme-
nu... čo tí Vanovia? Čo je na nich také výnimočné?“

„Njord je nejaký morský boh, ale jeho dcéra Freyja je
údajne najkrajšia žena a hovorí sa, že učila *seid* samého
Ódina.“

„Naozaj?“ *Dobre. Nech to tak hovorí, pomyslela si An-
grboda. Čoskoro si už nikto nespomenie na čarodejnicu, ktorú
trikrát upálili, a ja budem mať pokoj.*

„Áno,“ pokračovala Skadi, „a Freyja teraz žije medzi
Ásmi. Vraj má vlastnú sieň a všetko, čo k tomu patrí.“

Angrboda sa zahniezdila a pritiahla si plášť ešte tesnej-
šie k sebe. Freyja – pred vojnou to bola mladá žena – bola
prvá, čo vo Vanaheime prosila Gullveig, aby ju naučila
mágiu *seid*, a pamätala si to len preto, lebo dievča bolo
ohromujúco krásne a podivuhodne presvedčivé. Z čias
Gullveig si Angrboda pamätala iba jej a Ódinovu tvár.

„Dokážeš teda robiť to, čo Freyja?“ spýtala sa Skadi.

„Áno aj nie,“ odpovedala Angrboda pomaly, dúfala, že odvedie rozhovor od mágie *seid*. „Ale mám iné užitočné schopnosti.“

Skadi sa zamyslela. Mäsový vývar naliala do malej drevenej misky, ktorú mala so sebou, a podala ju Angrbode, zatiaľ čo ona jedla priamo z hrnca.

„Rozmýšľam, ako ti pomôcť,“ prehovorila. „Pretože presne to mám v úmysle. Som však obchodníčka. Toto bude obchod a podstatou obchodu je, že musíš poskytnúť niečo výmenou za niečo iné. Čo teda dokážeš robiť?“

Angrboda sa odmlčala a uvažovala. Čo dokázala okrem mágie *seid*? Z predošlých čias si nepamätala veľa... okrem mágie. Tá bola jej súčasťou rovnako ako jej duša a v mysli sa jej črtala rovnako zreteľne ako dnešné raňajky.

„Viem robiť elixíry,“ prehovorila. „Aj keď momentálne nemám prístup k prísadám.“ Ukázala na hrubé, holé stromy, ktoré ich obklopovali. „Nie je tu veľa toho, s čím by sa dalo pracovať.“

Skadi sa zaškerila. „Jedna z mojich príbuzných má veľkú záhradu. Mohla by som vymeniť divinu za rastliny, aké budeš potrebovať. Potom by som mohla dať rastliny tebe výmenou za elixíry, ktoré zasa budem môcť vymeniť za čokoľvek iné, čo budeš potrebovať... pochopiteľne, za nejakú sumu.“

„Pochopiteľne,“ zopakovala Angrboda, vďačná, že Skadi vôbec bola naklonená takémuto nápadu. „Napokon, väčšinu práce budeš robiť ty. Zo svojich obchodov si môžeš zobrať, čo chceš – ja potrebujem iba málo.“ Odmlčala sa. „Hoci, nedá mi nečudovať sa, čo vlastne z toho budeš mať. Som veľmi ďaleko od obchodných ciest. Vlastne od akýchkoľvek ciest.“

Skadi pokrčila plecami. „Nemýliš sa. Všetko však bude závisieť od toho, či budú tvoje elixíry dobré alebo nie. Ak áno, dokážem urobiť lepšie obchody a moje cesty budú stáť za to. A čo presne teda dokážeš robiť?“

„Napríklad hojivé masti a amulety na liečbu chorôb,“ odvetila Angrboda a chlipla si vývaru – bol lahodný, najmä po tom, čo už dosť dlhý čas žila na vycivených králikoch spálených na paličkách nad ohňom v jej ohnisku. „A elixíry zaháňajúce hlad – tie sú užitočné hlavne v zime.“

Na Skadi to urobilo dojem. „Tie dosť vynesú. Za predpokladu, že budú účinkovať.“

„Ver mi,“ ubezpečovala ju Angrboda s náznakom úsmevu. „Budú.“

Ako sa ukázalo, Angrboda mala pravdu: Skadi obchodovala s jej elixírmí po celom Jotunheime a dostala za ne toľko, že sa často zastavovala pri Angrbodinej jaskyni s rôznymi domácimi potrebami – s nožmi, lyžicami, ľanovým plátom, výrobkami z vlny, hrncom na varenie, so sekerou na rúbanie dreva – a s divinou, ktorú buď sama ulovila, alebo za niečo vymenila. Mali dohodu, že Skadi jej nosila veľké drevené debny plné hlinených hrnčiekov s vekom, uložené v nepradenej vlne, aby sa pri prevoze nerozbili. Angrboda plnila hrnčeky svojimi elixírmí a vracala ich Skadi, ktorá jej na revanš dávala novú debnu s prázdnyimi hrnčekomí.

Niektoré veci, ktoré Skadi nosila, dávali čarodejníci dôvod veriť, že jej elixíry sa dostávajú aj za hranice Jotunheimu. Skadi povedala, že má niekoľko kontaktov, ktoré obchodujú s trpaslíkmi v Nidavellire, temnými elfmi vo Svartalfheime, ba dokonca s ľuďmi v Midgarde. Medzi

vecami z Midgardu sa nachádzali aj jemné látky, o akých Angrboda ešte nikdy nepočula.

„Táto sa nazýva hodváb,“ vysvetľovala Skadi, keď prišla s kusom zvlášť krásnej lesklej látky. „Ľudia plávajú za obchodmi na vesliciach cez šíre oceány. Táto látka prešla dosť dlhú cestu.“

„Také parády veľmi nevyužijem,“ odvetila Angrboda, hoci žasla, keď prstami prešla po hladkom povrchu hodvábu. Napokon ho naspäť vymenila so Skadi za niečo oveľa cennejšie: hrnček najjemnejšieho medu, aký kedy ochutnala a ktorý si strážila ako drak.

Okrem toho, že Skadi naučila Angrbodu, ako nastavovať poriadne pasce a loviť čerstvú divinu, začala na saniach zvláčať z vyšších hôr kmene stromov a nechávala ich pred Angrbodinou jaskyňou. Keď Skadi naznášala veľkú kopu dreva, vyhlásila, že sa pustia do výroby nábytku.

„Neviem, ako sa vyrába nábytok,“ zaváhala Angrboda nepresvedčivo. *Určite by som prišla na to, ako pomocou mágie niečo poskladať, aj keď by to nebolo pekné.*

„Ukážem ti. Mám náradie,“ povedala Skadi a vybrala nástroje z batoha. „Ver mi, my horalky vieme robiť všetko.“

A tak jej Skadi vyrobila stôl a dve lavice, rám posteľe, ktorý potom opreli o stenu, z dvoch širokých pásov plátna zošitých dokopy a vyplnených slamou vyrobili matrac, na ktorý nakládli deky a kožušiny. Skadi jej krátko nato vyrobila menší stôl a skrinku na elixíry, ale najlepší výtvor Lovkyne prišiel nakoniec: robustná stolička, ktorú si Angrboda postavila neďaleko ohňa. Vyrezala do nej vzory a špirály a na sedadlo prestrela kožušiny, aby bola stolička pohodlnejšia.

Skadi jej priniesla aj dostatok sviečok na osvetlenie tmavej jaskyne – a hlavne pracovného stola, pretože stál pri

stene jaskyne a pri miešaní elixírov bola otočená chrbtom k ohňu v strede. Sviečky jej prišli vhod, blížila sa totiž dlhá tmavá zima. Angrboda ju trávila schúlená vzadu v jaskyni a prežívala na svojich elixíroch na zahnanie hladu, ktoré namiešala z drobných rastliniek, aké sa dali nájsť v Železnom lese. Elixíry účinkovali, no chuť ďaleko zaostávala za želaniami – nikdy v nich neboli celkom správne prísady.

Teraz však mala Skadi a tá jej nosila rastliny, ktoré pomáhali robiť jej zmesi chutnými. A takisto už nemusela užívať vlastné elixíry na zaháňanie hladu – vďaka Skadi mala aj zásobu sušeného mäsa a niekoľko kôz na mlieko. Kozy prišli vykŕmené, za čo bola Angrboda vďačná, pretože hory a lesy na kraji sveta im poskytovali iba málo zelene na pastvu.

Možno sa tento rok všetko zmení, dúfala Angrboda. S každou jarou vyzerá Železný les o niečo zelenšie. Ale možno si to iba predstavujem.

Loki ju stále chodieval obťažovať, kedy sa mu zachcelo. Angrbode to neprekážalo, pretože mala rada jeho spoločnosť, hoci jej zavše liezol na nervy. Pokoj a ticho boli jej jediní spoločníci, s ktorými mohla počítať. Loki nemal záujem o pokoj ani o ticho, no nezdal sa ani spoločlivý a jednou z jeho obľúbených kratochvíľ bolo sťažovať sa, aká je s ňou nuda, odkedy zanechala Gullveigine korene.

Trochu ho však zaskočilo, keď jedného dňa vtrhol do jej jaskyne a našiel ju kompletne zariadenú. Angrbodu potešil jeho prekvapený výraz, keď si to všetko obzeral.

„Prišiel si práve včas na večeru,“ prihovorila sa mu a pomiešala dusiace sa mäso v hrnci nad ohniskom.

„Máš už aj stôl? Naozaj postupuješ na tomto svete, nemám pravdu?“ vyhrkol. „Mimochodom, odkiaľ to všetko máš? Máš dokonca aj dvere! Myslel som, že tu nikdy nebudú.“

Angrboda mykla plecami. Netúžila po príliš nápadnom označení vchodu do jaskyne – ktorý vyzeral viac-menej ako hĺba skál obrastených machom vytrčajúcich z úpätia vrchu, aj keď z ukrytej diery, ktorá slúžila ako komín, stúpал dym. Angrboda sa však napokon rozhodla, že dvere predsa len potrebuje, preto Skadi klincami zbila zopár dosák do tabule, ktorou zakryli ústie jaskyne.

Angrboda skrývala, ako ju rozrušilo, že pri premeriavaní vchodu kvôli dverám, našli v ňom už zasadené staré železné pánty. Skadi ich objav vyviedol z miery, no nič nepovedala, iba že pánty fungujú, a osadili na ne novú tabuľu.

„Obchodujem,“ odpovedala Angrboda po chvíli. „Vymieňam elixíry za veci. Celkom to vynáša.“

„S kým obchoduješ?“ začudoval sa Loki. „Nehovor mi, že máš ďalších priateľov! Som ohromený.“

„To by si mal byť.“

„Ako tu je?“ Loki pichol prstom do králika visiaceho zo stropu. „Nuda? Špina?“

„Viac-menej.“

„Všimol som si, že máš aj záhradu,“ uškrnul sa.

„Veru mám,“ odvetila s úsmevom a nevšímala si jeho blahosklonnosť. Skadi jej začiatkom roka priniesla semená, záhradnícke náradie a dokonca jednoduchý slamený klobúk so širokou strieškou. Angrboda sa pustila do práce. Na záhradu bola pomerne hrdá, vypestovala toľko čerstvej koreňovej zeleniny, kapusty a bylínok na ochutenie, čo jej stačilo, aby sa zasýtila.

„Aké úžasne domácke,“ utrúsil Loki sucho. „Čo to varíš?“

„Dusím králika.“

„Ješ niekedy niečo iné ako králika?“

„Ak nechceš môjho duseného králika, môžeš odísť.“

„A to som si myslel, že si kedysi bola mocná čarodejnica, ktorá robila zaujímavé veci.“

„Stále som mocná čarodejnica a urobíš dobre, ak na to nebudeš zabúdať.“ Nabrala dusené mäso do misiek, jednu mu podala a sadli si oproti sebe na lavice za jej nový stôl. „Čo nové u bohov?“

Loki sa rozhovoril a zmlkol iba vtedy, keď jedol. Angrboda ho počúvala a premáhala sa, aby sa nečudovala, prečo sa mu do hlasu vkráda trpkosť, keď rozpráva historky z Asgardu.

Krátko nato, za daždivej noci, keď Angrboda sedela na stoličke pri ohni, sa objavil Loki vo dverách do jaskyne, bol celý premočený a tackal sa. Zatvoril za sebou dvere, odvracal od nej tvár, plecيا mal ovisnuté, triasol sa. Na hlave mal natiahnutú kapucňu. Nevidela mu do tváre.

„Loki?“ spýtala sa váhavo a vstala. „Čo ťa privádza tak neskoro?“

Došuchtal sa k nej, sadol si na lavicu a položil hlavu na stôl. Prerývane dýchal, vlhko chrapčal a päsťe zvieral tak silno, až mu beleli hánky.

Znepokojená Angrboda podišla k nemu, sadla si vedľa neho na lavicu a opatrne mu položila ruku na plece. Mykol sa, o kúsok nadvihol hlavu a odhalil mláčku krvi na stole. Angrboda zbledla a načiahla sa, aby mu stiahla kapucňu, no Loki si zložil hlavu na ruky a nehýbal sa.

„Čo si vyviedol?“ spýtala sa ho.

„Nič,“ odpovedal zvláštnym, tlmeným hlasom. „Prečo hneď predpokladáš, že som niečo vyviedol?“

„Lebo zvyčajne niečo vyvádzaš. Odkedy sa poznáme, mám dojem, že nevieš držať jazyk za zubami, aby si si zachránil život.“ Tvár jej ešte väčšmi potemnela, keď si všimla, ako mu krv kvapká na predlaktia. „Čo sa stalo?“

„Nič.“

Opäť mu položila ruku na plece. „Ukáž mi tvár.“

„Nie.“ Loki sa vystrel, tvár mu stále zakrývala kapucňa, a vtedy Angrboda videla, že krv mu zmáčala predok tuniky. „Nechaj ma.“

„Asi by si nemeral toľkú cestu, keby si chcel, aby som ti dala pokoj.“

„Nemal som kam inam ísť,“ odvetil takmer nečujne.

Angrboda mu stiahla kapucňu z hlavy, Loki odvrátil tvár. Cítila, ako sa mu pod jej rukami silno trasú plecia. Naklonila sa k nemu a povedala: „Ak mi to neukážeš, nebudem ti vedieť pomôcť.“

Napokon sa k nej obrátil a ukázal jej zdroj krvi. Ústa mal dotrhané, ledabolo a nerovnomerne zošité hrubou niťou. Asi polovicu stehov si vytrhol, uvoľnená krvavá niť sa mu hojdala zboku pod bradou.

Angrboda zalapala po dychu. Pozrela mu najprv na rany a potom do zelených očí, ktoré mal sklené, podliate krvou a zračil sa mu v nich bezmocný výraz.

Angrboda viac nehovorila. Z hrubej koženej pošvy na opasku vytiahla nôž – nedávno jej ho darovala Skadi, mal kvalitnú čepeľ a rukoväť z parožia – a odrezala hojdajúcu sa niť čo najbližšie pri tvári. Potom sa pustila vrtkými prstami jemne vyťahovať stehy. Lokiho pri jej dotykoch mykalo, slzili mu oči, no nič nepovedal. Keď Angrboda skončila, povedala mu, nech si pri ústach drží suchú han-

dru, aby zastavil krvácanie, ona že sa hneď vráti. Meravo za ňou pozeral a prikývol.

Dážď trochu ustal. Angrboda priniesla dve vedrá vody z potoka, jedno vyliala do kotlíka nad ohňom, a keď bola teplá, namočila do nej kus ľanového plátna a mlčky ním Lokimu zľahka potľapkávala po ústach. Tentoraz sa Loki ani nepohol.

„Mám sa pýtať, čo ti urobili,“ prehovorila napokon, „alebo čo si urobil ty im, že si si to zaslúžil?“

„Niečo som vyparatil a potom som to naprával, ako to mám vo zvyku. Medzitým som sa neubránil a nedržal jazyk za zubami.“ Prevrátil oči. „Ako by si povedala ty.“

Ustato sa naňho usmiala a ďalej mu zľahka utierala pery. „Ale nehovor, čo si zasa vyvedol?“

„Poznáš Thórovu manželku Sif? Nuž kým bol on na pitke s ostatnými bohmi, vkradol som sa k nim do spálne a v spánku som jej odrezal vlasy. Ani sa nepomrvila, no ráno sa jej krik rozliehal po celom Asgarde. A potom bolo počuť kričať mňa, keď ma Thór naháňal a vyhrážal sa, že mi doláme všetky kosti, ak to nenapravím.“

Angrboda zažmurkala a kývla mu, aby si pridržal handru pri ústach. „A prečo si jej to vlastne urobil?“

„Išlo skôr o Thóra ako o ňu. Zbožňoval jej vlasy.“ Loki mykol plecami, no v hlase mu bolo poznať zvláštnu bolesť, keď dodal: „Myslel som si, že to bude zábava.“

„Pochybujem o tvojom zmysle pre humor,“ utrúsila Angrboda sucho. Prešla krížom cez miestnosť ku skrinke s elixírmí a pustila sa do prípravy čerstvej hojivej masti. „Okrem iného. Čo sa dialo potom?“

„Prehral som stávkku. Pri hľadaní nových vlasov pre Sif som zašiel za trpaslíkmi a z dohody som získal dve veci navyše. Potom som šiel za inou dvojicou trpaslíkov a stavil

sa s nimi, že nedokážu vyrobiť také kvalitné veci, ako boli tie prvé, no bohom sa viac páčili tie druhé. Nebyť mojej bezhraničnej chytrosti, bol by som o hlavu kratší.“

„Ako to?“

„Stavil som svoju hlavu. Nemohli dostať môj krk, chápeš. Preto sa uspokojili s tým, že mi šidlom zašili ústa.“

Angrboda odriekla nad masťou v drobnom hlinenom hrnčeku rýchle zaklínadlo, obrátila sa a úkosom naňho pozrela. „To bola hlúpa dohoda a výsledok ešte hlúpejší.“

„Nie celkom. Ásovia majú teraz vďaka mne pekné veci.“

„A čo také?“

„Nuž Thór má kladivo s krátkou rukoväťou – myslí si o tom, čo chceš – a vlasy pre Sif z ozajstného zlata. Ódin má oštep, ktorý nikdy neminie cieľ, a magický prsteň, a Frey zlatého kanca a loď, ktorú môžeš zložiť a vziať so sebou a ktorá má vždy priaznivý vietor.“

„To sú skvelé dary. Už si môžeš tú handru zložiť.“

„Áno, lenže Thór a Frey ma napriek tomu pridržali, kým mi trpaslíci zašívajú ústa.“ Keď sa k nemu Angrboda vrátila a strčila prst do hlineného hrnčeka, hľadel na ňu s opatrnosťou dieťaťa, ktorému dávajú na večeru niečo nové. Rozotrela mu zelenkavú pastu po ústach a on vystrúhal kyslú tvár. „Toto predávaš svojej kamarátke Skadi? A ľudia jej za to dávajú skutočné veci?“

„Vďaka tomuto sa ti rany zahoja rýchlejšie, ako keby si ich nechal tak. Zostanú ti však jazvy. Horšie ich budeš mať na tej strane, kde si si prstami trhal tvár ako zviera. A táto masť je čerstvá a mocnejšia, pretože som ju pripravila špeciálne na tvoje rany. Preto bude účinkovať rýchlejšie než to, čo dávam v hrnčekoch Skadi, určené hocikomu.“

„Hneď mi je oveľa lepšie.“

„To by aj malo. Si v dobrých rukách, keď to hovorím ja.“

„Nesmieš byť taká skromná.“

Prevrátila oči. „Snažím sa. Veľmi zriedkavo sa mi to darí.“

„Vedel som, že poznať čarodejnicu bude jedného dňa veľmi príhodné. Kedy si to už budem môcť zotrieť?“

„Keď prestaneš krváčať.“ Angrboda mu natrela ústa zvyškom obsahu hrnčeka a použila väčšiu silu, ako zamýšľala, až ho myklo. „Bolo by milé, keby si prejavil trochu vďaky.“

„Vďaky? Neviem si predstaviť, odkiaľ by sa ti jej dostalo. Možno by si mala predať ešte trochu týchto smradľavých gebuzín svojej kamarátke Skadi, či ti jej štipku niekde nenájde.“

„Prestaň hýbať ústami, lebo zruším všetko, čo som urobila.“ Vzdychna, položila hlinený hrnček na stôl a prekrižila si ruky. „Tak sa mi zdá, že ťa neťahám z problémov poslednýkrát.“

„Neťaháš ma z problémov. Dávaš ma dokopy. Z problémov som sa dostal sám.“

„Rozmýšľam, čo z toho je ťažšie.“ Angrboda vzala nový kus látky a zľahka mu utrela nové kvapky krvi, ktoré mu presiakli cez vrstvu masti a objavili sa na perách. „Vidiš? Opäť si začal krváčať, pretože veľa rozprávaš. Asi by si mal proste na nejaký čas zatvoriť ústa, nech sa rana zahojí.“

Loki ju chytil za zápästie a krivo sa usmial. „To ťažko.“

Pri pohľade na jeho úsmev, hoci krvavý a pokrivený, sa zarazila. Ruka jej znehybnela, látka zostala pritlačená na kútik jeho úst.

„Ďakujem,“ povedal s napoly privretými viečkami a s netypicky mäkkým výrazom.

Angrboda sa otriasla a odtiahla sa od neho. Pustila sa zbierať všetky zakrvavené a inak zašpinené handry do vedra. „Loki Laufeyjarson, totálne mi lezieš na nervy.“

Vydal zvuk, z ktorého bolo zrejmé, že sa ho to dost dotklo. „Čože?“

Angrboda vzala vedro. „Idem dolu k rieke oprat' toto. V druhom vedre je takisto voda, umy sa.“

„Stačilo by, keby som šiel von a trochu postál na daždi, ušetril by som si starosti.“ Vyzul si zablatené kožené topánky a premočené vlnené ponožky a hodil ich na kopy k vchodu do jaskyne.

„Bola by som radšej, keby si to neurobil,“ odvetila a stisla pery pri pomyslení na vyschnuté blato, ktoré bude musieť ráno vymiešťať zo svojho domova.

Loki sa pustil odmotávať dlhé pásy plátna, ktoré mal ovinuté okolo lýtok, čo bola bežná súčasť mužského odevu. „Naozaj ťa rozčuľujem, však?“

Angrboda si nevšímalá jeho otázku, podišla s vedrom k východu z jaskyne a zamračene vyzrela von. Lialo silnejšie než predtým. „Asi to nechám až na ráno.“ Keď sa obrátila, okamžite odvrátila zrak, pretože Loki si práve vyzliekol zakrvavenú tuniku. Držal ju iba medzi palcom a ukazovákom a ponoril ju do druhého vedra.

„Tak sa neperie.“ Angrboda vzdychla a položila vedro, náhlivo prešla k Lokimu, vzala mu tuniku z ruky a kradmo naňho pritom pozrela. Malý kúsok svalstva na jeho tele bolo vidieť iba preto, lebo bol štíhly. Angrboda si hovorila, že si ho nesmie obzerať príliš okato, a obrátila pozornosť na tuniku. Rozťahla ju na stole a pustila sa šúchať krvavé škvrny handrou.

„Mám špinavé aj nohavice,“ oznámil Loki nevinne a siahol po šnúrke, ktorou ich mal stiahnuté v páse.

Angrboda ho gestom zastavila. „Nemusíš si ich hneď vyzliekať.“

„Mám ísť do tvojej postele špinavý?“

„Kedy padla nejaká zmienka o posteli?“

„Stále môžem spať v niektorých твоjich šatách. Mám celkom rád šaty. Ak teda nemáš iba tieto jedny. Vyzerajú dosť špinavé. Ty v nich aj spávaš?“

Angrboda sa rozhodla, že sa nebude pýtať na jeho komentáre o šatách. „Čo ťa do toho, v čom spávam? Hádám si len nemyslíš, že budeš dnes v noci spať v mojej posteli, keďže je to moja posteľ.“

„Potom sa o ňu budeme musieť podeliť,“ pokrčil Loki plecami. Dosť sa jej uľavilo, že mal nohavice stále na sebe. „Som ranený a prešiel som niekoľko svetov, aby som sa sem dostal. Najmenej, čo môžeš pre mňa urobiť, je ponúknuť mi nejaké slušné miesto na spanie, Angrboda, Železná čarodejnica.“

Angrboda sa letmo usmiala, to meno malo cveng. „Predpokladám, že si mi dal meno podľa toho, kde bývam.“

„Nie, dal som ti ho podľa tvojej povahy ako z ocele.“

„Aké milé!“ Angrboda dokončila prácu a prevesila premočenú tuniku cez operadlo stoličky, aby vyschla. „Nohavice nemáš také špinavé, aby ich bolo treba prať. Skúsím ti vyčistiť škvrny, no nemusíš si ich vyzliekať, zvládnem to aj takto.“

„Dobre.“ Zvalil sa na posteľ. „Som hladný.“

„Tak vstaň a zabezpeč si vlastné jedlo. Čo som tvoja matka?“

„Nie, a som za to vďačný.“ Vystrel sa a založil si ruky za hlavu, zohol nohu v kolene a oprel si o ňu členok druhej nohy. „Keby si bola moja matka, mal by som vidiecky prízvuk ako ty. Nie, moja matka bola hnusná.“

„Isto to máte v rodine,“ utrúsila Angrboda a sadla si vedľa neho, aby mu vydrhla krvavú škvrnu na nohavičiach.

„Prečo potom používaš v Asgarde jej meno? Prečo nemáš meno po otcovi?“

„Nuž, ona mala k Ásom bližšie než môj otec. Aspoň si to myslím.“ zamračil sa. „Neviem. Možno bola jedna z nich. Otec bol však určite obor. Toľko si pamätám.“

Angrboda sa zarazila. „Ty to nevieš?“

Loki si ju premeral, bol nezvyčajne vážny. Jej masť účinkovala, pod zelenou pastou sa už tvorili chrasty. „Nepamätám si veľa z toho, čo bolo pred Asgardom. Nehovor mi, že ty si pamätáš veľa z obdobia pred Gullveig.“

„Nie, a dlho ma to trápilo,“ priznala a dočistila mu poslednú škvrnu na nohaviciach. Neboli pekné, no škvrny aspoň neboli také nápadné ako predtým. Podala mu posledný čistý kus látky. „Na. Už si môžeš poutierať ústa.“

„Možno to nie je dôležité,“ dodal Loki. Poslúchol ju a potom hodil handru zašpinenú od zelenej pasty do prepĺneného vedra. „Možno nezáleží na tom, odkiaľ pochádzame, nemám pravdu? Teraz sme tu. Sme, kto sme. Čo viac môžeme byť?“

Angrboda vstala a hodila do vedra aj svoju handru. Zrazu ju premohla únava. Priložila drevo do ohňa, vzala zo stola kostený hrebeň, rozplietla si vrkoč, sadla si na stoličku a pustila sa rozčesávať si vlasy. Kým sa česala, počula, ako sa Loki hniezdi na posteli, no obaja mlčali.

„Dokážeš niekedy ležať aj nehybne?“ spýtala sa, keď už bola takmer hotová. Keď neodpovedal, obrátila sa. Ležal na bruchu pod kopou kožušín a nepresvedčivo chrápal.

Angrboda vstala a podišla k posteli s úmyslom, že vezme jednu kožušinu a ustelie si na noc na stoličke, pretože stále nepotrebovala veľa spánku. Zblízka však videla, že sa trasie, a zdráhala sa z neho niečo zobrať.